

ΕΙΝΑΙ ΓΕΓΟΝΟΣ ότι η θριαμβευτική επιτυχία της γνωστής οπερέτας του Νίκου Χατζηναποστόλου «Οι Απάχιδες των Αθηνών» στην Εθνική Λυρική Σκηνή αποτέλεσε κίνητρο για την ελεύθερη διασκευή σε οπερέτα της γνωστής τρίπρακτης πθογραφικής κωμωδίας του Γρηγόριου Ξενόπουλου «Το φιόρο του Λεβάντε» η οποία πρωτοπαίχτηκε στο θέατρο το 1914 από τον θίασο του Νικ. Πλέσσα.

Επιπλέον είναι γνωστό ότι ο χώρος της οπερέτας στην παραδοσιακή, ελληνική της μορφή, όπου άφθονα είναι τα επιτεύγματα του Νίκου Χατζηναποστόλου και του Θεόφραστου Σακελλαρίδη, επί χρόνια ζωντάνευε μόνο με τη σκινοθεσία σε μία από τις γνωστές οπερέτες τους. Ένας χώρος στον οποίο η ανανέωση φαίνεται να είναι πλέον δεδομένο στοιχείο μετά τη φρενιτή διασκευή σε οπερέτα στο «Φιόρο του Λεβάντε» του Ξενόπουλου από την Ε.Λ.Σ.

Η ελεύθερη διασκευή σε οπερέτα του συγκεκριμένου θεατρικού έργου έγινε από τον Γιώργο Λαζαρίδη σε μουσικά Γιώργου Κατσαρού και

σκινοθεσία Γιώργου Ρεμούνδου. Πρόκειται για μια επιτυχημένη προσπάθεια όπου το σύγχρονο κοινό πραγματικά «ρυεΐται» στο χώρο της οπερέτας, ακούγοντας όχι μόνο σημαντικά μουσικά κομμάτια τα οποία είναι γνωστά, αλλά επίσης και νέες μουσικές συνθέσεις του Γ. Κατσαρού για τη συγκεκριμένη οπερέτα.

Ο Γρ. Ξενόπουλος στο «Φιόρο του Λεβάντε» δημιουργεί μια εύθυμη πθογραφική κωμωδία στην οποία οι δραματικοί χαρακτήρες περιπλέκονται σε διάφορα γεγονότα τα οποία επλύνονται με ποικίλους κωμικοτραγικούς τρόπους. Μεσ' από τον κεντρικό πυρήνα μιας οικογένειας όπου ο πατέρας έχει βάλει υποφωφισίπια για τη δημαρχία, ο συγγραφέας με το δικό του μοναδικό τρόπο σκιαγραφεί τα ήθη μιας κοινωνίας σε συγκεκριμένα ιστορικά πλαίσια. Μέσα από τις πράξεις και τις αντιδράσεις των δραματικών

προσώπων τα οποία προσπαθούν «χαρπωμένα» να υπερβούν τα κοινωνικά «απαγορεύεται» της εποχής τους, η ανέλιξη της πλοκής επιτυγχάνεται έξυπνα και εμπεριστατωμένα με ένα καλόγραμμένο κείμενο.

Αδιαμφισβήτητα στο κεντρικότερο σημείο της πλοκής βρίσκεται ο Νιόνιος Νιονάκης ο οποίος αφΐνει τη «Ζακυθούλα» του γιατί φοβάται τους σεισμούς και ερχόμενος στην Αθήνα στο σπίτι του Βάλδη, συναντάει σημεία και τέρατα που ούτε τα φανταζόταν πριν.

Είναι φυσικό, στην ελεύθερη διασκευή του συγκεκριμένου θεατρικού έργου για τη δημιουργία της οπερέτας αρκετά σημεία του κειμένου να «θυσιαστούν» για χάρη της μουσικής και του τραγουδιού, αλλά θεωρώ ότι η συγκεκριμένη διασκευή διατήρησε ανέπαφους τους νοηματικούς κρίκους του κειμένου.

«Το φιόρο του Λεβάντε» ^{3 Φεβ 02}

Ετσι δεν υπάρχουν νοηματικά χάσματα στην εξέλιξη της πλοκής. Ο Γιώργος Ρεμούνδος σκινοθετεί υπογραμμίζοντας τη σιπριτάδα και το ζωπρό πνεύμα που υπάρχει στους διαλόγους μεταξύ των δραματικών προσώπων και κατορθώνει να στήσει μία παράσταση που έχει κέφι, γρήγορες σκηνές, ζωντάνια και ένταση. Σε αυτό συμβάλλουν και οι πολλές καλές συνθέσεις μουσικών κομμάτων από τον Γ. Κατσαρό καθώς επίσης και τα όμορφα σκηνικά του Γ. Ασπμακόπουλου σε συνδυασμό με τα κοστούμια της Τότας Πρίτσα, αλλά και η χορογραφία του Αγγελου Χατζή.

Ο Γ. Μούτσιος με πολύ καλή φωνή αλλά και εκφραστικότητα υποδύεται θαυμάσια τον Τέλη Βάλδη. Το ατού της παράστασης είναι ο Γ. Ζουγανέλης ο οποίος ερμηνεύει επάξια το ρόλο του Ν. Νιονάκη. Πολύ καλά παίζουν και τραγουδούν και οι: Α. Παλυχρόνου - Κοντογιάννου, Α. Ματθαίουδάκη, Γ. Παπαζήσης, Δ. Σιγαλός, Μίνα Παλυχρόνου, αλλά και όλος ο θίασος. Μια αξιόλογη παράσταση.

Καλλιόπη Ραπανάκη